

РЕШЕНИЕ

№ 1267

гр. Варна, 06.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

*******, 24 СЪСТАВ** в публично заседание на двадесет и осми септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Геновева Илиева

при участието на секретаря Веселина Д. Георгиева
като разгледа докладваното от Геновева Илиева Гражданско дело №
20213110107499 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по предявени от М.Ж. срещу П. на РБ искове с правно основание чл. 2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ за заплащане на сумата от **4 829, 37 лв.**, претендирана като обезщетение за вреди под формата на пропусната ползва от неполучено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 31 дни за 2015г. в размер на 3 055, 32 лв. и за 16 дни от 2016г. в размер на 1 774, 05 лв. за времето от деня на отстраняването му от длъжност със Заповед № СД – 03 – 17/26.01.2015г. до възстановяването му на 18.07.2016г. със Заповед № СД – 01 – 271/13.07.2016г., в резултат на повдигнато и поддържано обвинение за престъпление по чл. 131, ал. 2, предл. 6, т. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 130, ал. 2 НК, за което лицето е оправдано с влязла в законна сила присъда № 166/13.11.2015г. по НОХД № 761/2015г. по описа на РС – Русе, потвърдена с решение № 79/10.06.2016г. по ВНОХД № 111/2016г. на Окръжен съд – Русе, ведно със законната лихва от 11.06.2016г. до окончателното изплащане на задължението.

Претенцията на ищеца се обосновава с отговорността на държавата за незаконната дейност на нейните правозащитни органи и по-конкретно на разпоредбата на член 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, съобразно която Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани, разследващите органи, П., съда от незаконно обвинение в извършване на престъпление, в случаите, когато лицето бъде оправдано.

В обстоятелствената й част ищецът М. Ж. твърди, че е полагал труд по трудово правоотношение по трудов договор от 21.04.2008г., заемайки длъжността „*****“ в *****.

С постановление от 12.08.2014г. ищецът е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 131, ал. 2, предл. 6, т. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 130, ал. 2 НК, а на осн. чл. 272, ал. 1 ЗСВ, е отстранен от заеманата длъжност до приключване на наказателното производство със заповед на Министъра на *****.

С влязла в сила присъда № 166/13.11.2015г. по НОХД № 761/2015г. по описа на РС –

Русе, потвърдена с решение № 79/10.06.2016г. по ВНОХД № 111/2016г. на Окръжен съд – Русе, подсъдимият М.Ж., е признат за невинен, а със заповед от 18.07.2016г. е възстановен на заеманата длъжност „*****“ в *****.

След възстановяването му ищецът е получил трудовото си възнаграждение за времето на отстраняване, дължим на осн. чл. 272, ал. 2 ЗСВ. но не и допълнително възнаграждение за неизползван платен годишен отпуск.

Ищецът поддържа, че отстраняването му от длъжност, е резултат от повдигнатото му и поддържано обвинение, което го е лишило от възможност освен да полага труд, но и да ползва платен годишен отпуск, чиито размер, следва да му бъде заплатен, съобразно Решение от 25.06.2020г. на СЕС, постановено по съединени дела С – 762/18г. и С – 37/19г., което следва да намери приложение не само при прекратяване на трудовото правоотношение, но и в хипотезата на временно отстраняване.

С оглед изложеното се настоява за уважаване на осъдителната претенция в претендирания размер.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът П. на РБ, чрез прокурор Ж.К. с писмения отговор признава, че ищецът е оправдан за повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 131, ал. 2, предл. 6, т. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 130, ал. 2 НК.

Оспорват се твърденията, че претендираните вреди се намират в причинно – следствена връзка с повдигнатото и поддържано обвинение, тъй като ищецът е отстранен от заеманата длъжност със Заповед на Министъра на *****, който е упражнил правомощията си в съответствие с чл. 272, ал. 1 ЗСВ в условията на оперативна самостоятелност с оглед точното съдържание на законовата норма.

В случая, цитираното решение на СЕС не може да намери приложение в хипотезата на отстраняване от длъжност, тъй като възникналото трудово правоотношение, не е било прекратено, за да се породи право на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

Релевирано е възражение за погасяване по давност на претенцията за заплащане на законна лихва.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, представените доказателства и съобрази приложимите към спора правни норми, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Ищецът М.Ж. е предаден от П.Р.Б. на съд с внасяне на обвинителен акт за престъпление по чл. 131, ал. 2, предл. 6, т. 4, вр. ал. 1, т. 2 вр. чл. 130, ал. 2 НК.

Към датата на привличането му като обвиняем за посоченото престъпление – 12.08.2014г., М.Ж. е заемал длъжността „*****“ в *** при *****, въз основа на трудов договор от 21.04.2008г., сключен между служителя и Министъра на *****.

След привличането му като обвиняем, със заповед № ОД – 03 – 17/26.01.2015г. на Министъра на *****, М.Ж. е отстранен от длъжност до приключване на наказателното производство срещу него, на осн. чл. 272, ал. 1 ЗСВ.

Посочената разпоредба предвижда, че Министърът на ***** **може** да отстрани от длъжност ** ** **, който е привлечен като обвиняем за престъпление от общ характер. При прекратяване на наказателното производство или при постановяване на оправдателна присъда държавният ** **, който е временно отстранен от длъжност, се възстановява и му се заплаща трудовото възнаграждение за периода на отстраняване, съобразно чл. 272, ал. 2

ЗСВ.

Ищецът М.Ж. е оправдан по повдигнатото му обвинение с присъда № 166/13.11.2015г., постановена по НОХД № 761/2015г. по описа на Районен съд – Русе, потвърдена с решение № 79/10.06.2016г. на Окръжен съд – Русе.

Възстановен е на заеманата длъжност „*****“ със заповед № СД – 01/271/13.07.2016г., също на Министъра на *****. Със същия акт е разпоредено да се изплати за времето на отстраняването дължимото трудово възнаграждение.

За времето на отстраняването му, М.Ж. е разполагал с общо 47 дни платен годишен отпуск за 2015г. и 2016г., съгласно неоспореното заключение на ССЧЕ.

В конкретния случай, отстраняването на М.Ж. от заеманата в *** при ВРС длъжност „*****“, е извършено съгласно чл. 272, ал. 1 ЗСВ, чиито елемент от фактическия състав - привличане като обвиняем за престъпление от общ характер, безсъмнено е бил налице.

Употребената дума „може“ сочи, че отстраняването на заеманата длъжност се извършва по преценка на Министъра на *****, действащ при оперативна самостоятелност, която е изразена в издадената заповед по следния начин: „Длъжността ***** предполага стриктно спазване на установения в страната ред, отговорно отношение към служебните задължения, спазване на служебна йерархия и не на последно място зачитане на моралните ценности в обществото.“

Следователно, в случая, не е налице пряка причинно – следствена връзка между отстраняването от длъжност и повдигнатото обвинение на престъпление от общ характер. Връзката е опосредена от осъществяване на преценка за наличие на предпоставките за отстраняване от длъжност, която е в изключителната компетентност на работодателя, поради което на това основание предявеният иск се явява неоснователен и подлежащ на отхвърляне.

За пълнота на изложеното, следва да се посочат допълнителни съображения за отсъствие и на други елементи от фактическия състав на предявения иск.

В конкретния случай, претенцията на ищеца за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размера по чл. 177 КТ, определен от експерта на сумата от 4 342, 33 лв., не съставлява вреда под формата на пропусната полза, тъй като не е пропуснал да увеличи патримониума си. Вярно е, че за времето от отстраняването до възстановяването на заеманата длъжност, ищецът е бил лишен от правото да престои труд и да получава възнаграждение, както и да ползва платен годишен отпуск.

С възстановяването на М.Ж. на заеманата длъжност, времето през което работник или служител е бил отстранен неправомерно от работа (длъжност) се признава за трудов стаж и се приравнява на време, през което реално е полаган труд, поради което му се дължи и трудово възнаграждение. Следва да счита за възстановено и правото му да иска от работодателя платен годишен отпуск в целия полагаем размер за периода на отстраняването му. Ако се приеме противното разбиране, това би означавало ищецът веднъж да ползва платения си годишен отпуск, за което време ще получи възнаграждение от работодателя си в размер по чл. 177 КТ и едновременно с това да получи и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от П..

В решение от 25.06.2020г. на СЕС, постановено по съединени дела С – 762/18г. и С – 37/19г., на което ищецът се позовава, е прието, че за времето от датата на незаконното

уволнение до датата на възстановяване на работника на работа трябва да се приравни на период на действително полагане на труд за целите на правото на платен годишен отпуск (т. 69), тъй като обстоятелството, че съответният работник не е полагал труд за работодателя си се дължи на действията на последния довели до незаконното уволнение, без които той щеше да работи и да упражни правото си на платен годишен отпуск. Прието е още, че лишаването на работника от възможност да работи заради уволнението, обявено в последствие за незаконно, по принцип е непредвидимо и не зависи от волята на работника. Идентична е и хипотезата на работник, който не е в състояние да изпълнява задълженията си и по-специално тези, които отсъстват от работа по болест се приравняват на работници, които действително са полагали труд. Съдът се мотивира с това, че настъпването на нетрудоспособност поради болест по принцип е непредвидимо и не зависи от волята на работника. В този смисъл е и решение на СЕС от 04.10.2018г., Dicu, C – 12/17, EU: C:2018:799.

Ищецът се позовава именно на такива особени непредвидени обстоятелства, които са го възпрепятствали да полага труд, респ. да ползва платен годишен отпуск.

Както вече беше посочено, лишаването от възможност за полагане на труд, е следствие от преценка на работодателя за наличие на предпоставките за отстраняване от заеманата длъжност, а не само и единствено на повдигнатото обвинение. В случая, ищецът не твърди, че правото на ползване на платения годишен отпуск е погасено по давност, поради отстраняването му, в който случай, при наличие на останалите предпоставки, би могло да се обоснове позитивен извод за вреда под формата на пропусната полза.

Предвид изложеното, предявеният иск по чл. 2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ, следва да бъде отхвърлен, ведно със законната лихва от 11.06.2016г. до окончателното изплащане на задължението.

Разноски в полза на ответника не се присъждат.

В тежест на ищеца М.Ж. следва да се възложат разноските по делото в размер на депозита за изготвяне на заключение по допуснатата ССЧЕ в размер на 150 лв., на осн. чл. 10, ал. 2, изр. 1 ЗОДОВ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М.И.Ж., ЕГН *****, ***** срещу П.Р.Б. иск за заплащане на сумата от **4 829, 37 лв. /четири хиляди осемстотин двадесет и девет лева и тридесет и седем ст./**, представляваща обезщетение за вреди под формата на пропусната ползва от неполучено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 31 дни за 2015г. в размер на 3 055, 32 лв. и за 16 дни от 2016г. в размер на 1 774, 05 лв. за времето от деня на отстраняването му от длъжност със Заповед № СД – 03 – 17/26.01.2015г. до възстановяването му на 18.07.2016г. със Заповед № СД – 01 – 271/13.07.2016г., в резултат на повдигнато и поддържано обвинение за престъпление по чл. 131, ал. 2, предл. 6, т. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 130, ал. 2 НК, за което лицето е оправдано с влязла в законна сила присъда № 166/13.11.2015г. по НОХД № 761/2015г. по описа на РС – Русе, потвърдена с решение № 79/10.06.2016г. по ВНОХД № 111/2016г. на Окръжен съд – Русе, ведно със законната лихва от 11.06.2016г. до окончателното изплащане на задължението, на осн. чл. 2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ.

ОСЪЖДА М.И.Ж., ЕГН *****, ***** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ***** сумата от **150 лв. /сто и петдесет лева/**, представляващи разноски за изготвяне на заключение по допусната ССчЕ, на осн. 10, ал. 2, изр. 1 ЗОДОВ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Варна в двуседмичен срок от връчването на препис от акта на страните.

Съдия при *****: _____